

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΤΟΣ πρώτον, ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

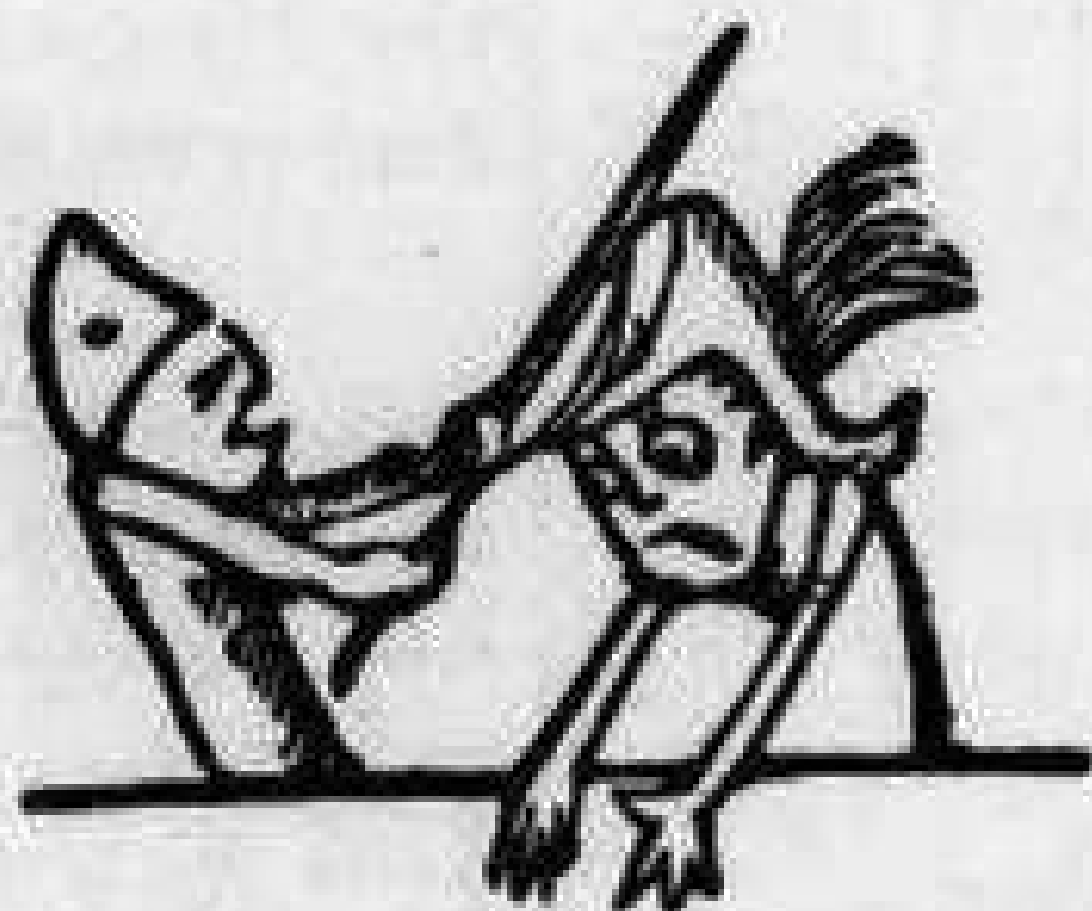
Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῦντα τρία,
τρέλλα εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀχρηματία.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα—μὴν φορὰ θὰ βγαίνει μόνο.
Συνδρομὴ μὲς'στὴν Ἑλλάδα—δραχμαῖς ἔξη γιὰ τὸ χρόνο.
Ἀλλὰ γιὰ τὰ ἔξω μέρη —δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Τρία φύλλα σὰν κρατῆς, — ἔγινες συνδρομητής.
Ἐνα φύλλο μὴν πεντάρα, — δύο φύλλα μὴν δεκάρα.

Ἰουλίον δεκαῆξη,
τί θὰ γίνη ἂν δὲν βρέξη!

Δεκαεπτὰ μετρῶ,
καὶ τρέχω γιὰ λουτρό.

Περικλέτος, Φασουλῆς — ὁ καθένας σεβνταλῆς.

Π. Πολλαῖς ἡμέραις ἔχουμε νὰ κάνουμε παρέα.

Φ. Καὶ πῶς τὰ βλέπεις, Περικλῆ, τὰ πράγματα;

Π. Ὁραῖα!

Εἰς τοῦ Βισβάδεν τὰ λουτρά ὁ βασιλεὺς πηγαίνει,
καὶ σὰν γλεντᾷ ὁ βασιλεὺς, αὐτό, θαρρῶ, σημαίνει
πῶς φαίνεται πολὺ καλὴ ἡ τωρινὴ μας θέσις,
καὶ εἶναι μ' ὅλους φιλικαὶ τοῦ ἔθνους μας αἱ σχέσεις.

Φ. Ἀμμ' οἱ καινούριοι ὑπουργοὶ πῶς σοῦ φανήκαν πάλι.

Π. Κι' ἀπὸ τὸ 'Ρούφο πιὸ καλοὶ καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν
[Ῥάλλη.

Φ. Ὅλα ὠραῖα φαίνονται εἰς τὸ 'δικό σου μάτι.

Π. Ἐσένα πῶς σοῦ φαίνονται;

Φ. Ἀνάποδα κομμάτι.

Π. Σὲ συμβουλεύω, Φασουλῆ, μαράζι νὰ μὴ βάζεις,
καὶ ὅλα ἴσια κι' ἀνοικτά καὶ σὺ νὰ τὰ κυττάζεις.

Ἄν ὅπως πάντα ἡ πατρις εὐρίσκεται 'στὰ ἴδια,
ἂν ὁ χρυσὸς μας βασιληᾶς τὸ δέχνη 'στὰ ταξείδια,

ἂν κόμματα φυτρώνουνε καινούρια κάθε ἡμέρα,

ἂν τίποτα δὲν γίνεται μεγάλο κι' ἐδῶ πέρα,

ἂν λέγονται μαγκούφηδες οἱ κύριοι πολῖται,

ἂν τὰς Ἀθήνας πλημμυροῦν λησταὶ καὶ λωποδύται,

ἂν ὁ καθένας μασκαρᾷ γιὰ τὸ λαὸ φωνάζη,

κι' ἂν ἀρχοντιά του ὁ λαὸς ὅποιον κι' ἂν εὖρη βγάλῃ,

ἔσθ' μὴ σκάνης, μάτια μου, κι' οὔτε λεπτὸ μὴ δίνης,

ἄλλοιῶς πετσί καὶ κόκκαλο, καὶ μένε, θ' ἀπομείνης.

Πρὸ πάντων τώρα, Φασουλῆ, ποῦ εἶναι καλοκαίρι,

ἡ στενοχώρια ἢ πολλὴ καθόλου δὲν συμφέρει.

Φασκέλωσε τὴν κάθε μὴν πολιτικὴ κουβέντα,

καὶ σὰν τοὺς ἄλλους μας Ῥωμηοὺς χωρὶς φροντίδες γλέντα.

Κανεῖς ποτὲ συλλογισμὸς τὸ νοῦ σου μὴ θολώνη,

κατέβαινε 'στὸ Φάληρο καὶ βλέπε τὸ μπαλόνη.

τῆς πριμαδόνας ἄκουε τοῦ Τσόχα μερᾶκι.

'στὴ Μπαρμπούναρα πηγαινέ καὶ 'στὴ Μπουλῶ

[κομμάτι,

καὶ πήγαινε καὶ 'στοῦ Δερσέν συχνὰ χωρὶς μπιλιέτο
 νὰ βλέπης ἱπποδρόμια, γαιδάρους, καὶ μπαλέτο,
 καὶ τράβα 'στὴν Κολοκυθοῦ καὶ τράβα 'στὰ Σεπόλια,
 καὶ κόβε φροῦτα καὶ ἀνθούς ἀπὸ τὰ περιβόλια,
 καὶ μέσα 'στοῦ Δαμασκηνοῦ τὴ θάλασσα κολύμπα,
 καὶ κάνε πόρτε δυνατό καὶ τῆς κοκόταις τσίμπα,
 κι' ἄς βγάξῃ σύννεφα καπνοῦ τὸ στόμα σου κι' ἡ μύτη,
 καὶ βλέπε τὸν **Αὐγερινό** καὶ τὸν **Αποσπερίτη**,
 καὶ ἄκουε τοὺς βαθρακούς, μὴ δίσχως νὰ πληρώνης,
 κι' ἀπ' τὴν πολλή σου τεμπελιά τὰ χέρια μὴ σηκώνης.
 καὶ ἄφινε 'στὴ μύτη σου ἡ μυῖγαις νὰ καθίζουν,
 καὶ τὰ κουνούπια γύρω σου κι' ἡ σκνίπες νὰ βουτίζουν,
 κι' ἄς πάῃ εἰς τὸ διάολο τὸ ἓνα κι' ἄλλο κόμμα,
 οἱ Δήμαρχοι, οἱ Πάρεδροι κι' οἱ Σύμβουλοι ἀκόμα.
Φ. Μωρὲ μὰ σκάσε, Περικλῆ... ποῦ 'βρῆκες τόση λίμα;
 σ' ἀξίζει μὰ τὴν πίστι μου καὶ τῆς βουλῆς τὸ βῆμα.
Π. Βρὲ ἄκουσέ με, Φασουλῆ, καὶ δὲν θὰ μετανοιώσης,
 θὰ γίνῃς ῥοδοκόκκινος κι' εὐθύς θὰ ξανανειώσης.
Φ. Καλὰ μοῦ λές, βρὲ Περικλῆ... τί μ' ὠφελεῖ νὰ σκάνω;
 τί μ' ὠφελεῖ τὰ νεράτα μου γιὰ τίποτα νὰ χάνω;
 'Στ' ἀνάθεμα κακὴ καρδιά, κι' ἐμπρὸς 'στὸν Φαληρέα
 νὰ 'δοῦμε τὸν **Λεπλεμπιτζή**...
Π. Ψυχὴ μου τί ὠρεῖα!
 Κι' ἀπόψε δὰ 'στὸ Φάληρο ὁ **Κεχαγιᾶς** θὰ γίνῃ,
 καὶ 'στὴν Ἀθήνα ἄνθρωπος πιστεύω δὲν θὰ μείνῃ.
Φ. Μωρὲ τί λές; ὁ Κεχαγιᾶς ἐβγήκε θεατρῖνος;
Π. 'Όχι, κουτέ, ὁ Κεχαγιᾶς τῆς Τράπεζας ἐκεῖνος,
 ἀλλ' ὁ **Σπανός** ὁ **Κεχαγιᾶς**, Ἀρμένης Τραπεζίτης,
 ποῦ τὸ κορμὶ τὸν 'τρέλλανε μιᾶς Τούρκας Ἀφροδίτης.
Φ. Ἐμπρὸς λοιπὸν 'στὸν Κεχαγιᾶ...
Π. Μὰ ποῖος θὲ νὰ πληρώσῃ
 γι' αὐτὴ τὴ διασκέδασι;
Φ. Ἐγὼ δὲν ἔχω γρόσι.
Π. Σὺ θὰ ξωδέψῃς σήμερα, διαόλου κασιδιάρη.
Φ. Βρὲ αἶντε, ξεφορτώσου με...
Π. Ὅρσε λοιπὸν στηλιάρη.

**Δελτίον ἐξωτερικόν,
 ποικίλον καὶ πολιτικόν.**

Καιρὸς νὰ ταξειδεύσωμε καὶ εἰς τὰ ἔξω μέρη,
 νὰ 'δοῦμε πῶς περνοῦν κι' ἐκεῖ αὐτὸ τὸ καλοκαίρι,
 ὅπου καθὼς μᾶς ἔσφιξε ἡ σίγουρα μᾶς ψήνει,
 ἡ ὄλους μέσα 'στοῦ Δαφνιοῦ τὸ μέγαρο μᾶς κλείνει.
 Ἄς 'δοῦμε 'στὴν ὑγεία τους πῶς τὰ περνοῦν κι' οἱ Γάλλοι,
 οἱ Ἀγγλοὶ καὶ οἱ Γερμανοὶ κι' οἱ φίλοι μας οἱ ἄλλοι.

Ζέστη παντοῦ· ὁ ἥλιος σὰν φλογερὸ καμίνι
 ἐπὶ τὴν ἀνθρωπότητα φωτιά καὶ λαύρα χύνει.
 Ἰδρόνουν ὅλοι, δὲν 'μποροῦν οὐτ' ὦρα ν' ἀνασάνουν,
 κι' ὅπως ἐμεῖς 'στὸ Φάληρο, λουτρά κι' ἐκεῖνοι κάνουν.
 Ἀπὸ γυμνοὺς ἐγέμισαν παντοῦ αἱ παραλῖαι,
 καὶ τί καλά! δὲν 'ντρέπονται ἄλλοῦ οὐτ' αἱ κυρταί.

Μὰ μόνῃ ἡ πολιτικὴ δουλεύει νύκτα 'μέρα,
 δὲν τὴν τρομάζει οὐτ' αὐτὴ ἀκόμα ἡ χολέρα·
 ἐκεῖνη ζέστη τί θὰ πῇ καθόλου δὲν γνωρίζει,
 κρύο, ἀέρας, θάνατος ποτὲ δὲν τὴν φοβίζει.
 Τί ἂν φλογίζεται καθεὶς καὶ καίει σὰν τὸν Κάιν;
 Ἰδοὺ οἱ Αὐτοκράτορες πηγαίνουν εἰς Γ α σ τ ᾱ ῖ ν!

Καὶ βέβαια οἱ κύριοι ἐκεῖ δὲν θὰ ὑπάγουν
 γιὰ ν' ἀναπνεύσουν μοναχά, νὰ πλοῦν καὶ νὰ συμφάγουν.
 Τίς οἶδε πόσα σχέδια ἐγκυμονοῦνται πάλι,
 κι' εἰς τίνος θὰ ξεσπάσουνε τ' ἀνόητο κεφάλι!
 Ἀλλὰ σ' ἐμᾶς κανὲν κακὸν πιστεύω δὲν θὰ γίνῃ,
 ἀφοῦ πολὺ πλησίον των ὁ βασιλεὺς θὰ μείνῃ.

Τώρα ἄς ρίψωμεν μακράν, πολὺ μακράν τὸ βλέμμα,
 ὅπου Κινέζων χύνεται μαζί καὶ Γάλλων αἷμα,
 ὅπου ὁ ἄγριος Τουδούκ ἀπὸ θυμὸ ἀφρίζει,
 καὶ πρὸ τῶν Γάλλων μελανὴν σημαίαν κυματίζει,
 ἐνῶ ἐκεῖνοι τρίζουνε τὰ δόντια πρὸς ἐκεῖνον,
 καὶ δὸς του κανονοβολοῦν μὲ λύσσαν τὸ Τογκῖνον.

Τί παλαβοὶ ἀληθινὰ αὐτοὶ οἱ Ἀναμίται!
 νὰ θέλ' ἡ δημοκρατικὴ Γαλλία—φαντασθῆτε!
 μὲ τόσην αὐταπάρῃ νὰ τοὺς καθυποτάξῃ,
 καὶ ὁ Τουδούκ ἀπὸ θυμὸ γιὰ τοῦτο νὰ φουάξῃ!
 Ἐ! μὰ γι' αὐτὸ πολιτισμὸς τί εἶναι δὲν θὰ μάθουν,
 καὶ μόνο τὸ κεφάλι τοὺς θὰ πταίῃ σ' ὅ,τι πάθουν.

Ἀλλὰ ὁποῖος θόρυβος τὰ ὦτα μας προσβάλλει!
 Ἰδοὺ ὁ Ἀγγλὸς ὁ Νορθκῶτ ἀκούεται καὶ πάλι.
 Καὶ λέγει: «πρέπει ὁ Λεσσέψ ἀπ' τὸ Σουεῖ νὰ φύγῃ»
 ἀλλὰ κι' ὁ Γλάδστων φοβερὸς τὸ στόμα του ἀνοίγει,
 τὸν ἀντικρούει, πλὴν εὐθύς κι' ἄλλοι πολλοὶ ὀρθοῦνται,
 θυμόνουν, ἀγριεύουνε, σχεδὸν ξυλοκοποῦνται.

Πρέπ' ἡ διώρυξ τοῦ Σουεῖ νὰ ἦναι ἐλευθέρα,
 εἰς τὴν Εὐρώπῃ ν' ἀρχεῖται ἀμέσως ἡ χολέρα.
 Καὶ τί σημαίνει τάχατε ὀλίγους ἂν θερίσῃ;
 τὸ Ἀγγλικὸν ἐμπόριον ἄρκει νὰ ὠφελήσῃ.
 Ἰδοὺ γιὰτὶ ὁ σὺρ Νορθκῶτ ἐξύπνησε καὶ πάλι,
 καὶ οἱ Τζῶν Μπὸνλ διώρυγα θὰ μᾶς ἀνοίξουν κι' ἄλλη.

Πλὴν πέραν τούτων τῶν φωνῶν ἐκεῖ κοντὰ 'στὸν Νεῖλον,
 ὅπου φωλεύουν στρατιαὶ μεγάλαι κροκοδείλων,
 ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀραμπῆ ἐκεῖνον ἐκδικεῖται,
 χωρὶς κανένα Σέϋμουρ ἢ ἄλλον νὰ φοβῆται.
 Ἐνα δρεπάνι κοφτερὸ 'στὸ χεῖρ της σηκώνει,
 κι' ὅπου διαβῇ κοψίματα καὶ κίνησις καὶ πόνοι.

Μὰ ἴσως τέλος τῆς φανοῦν μικροὶ αὐτοὶ οἱ τόποι,
 καὶ ὅπως θέλει ὁ συρμὸς ἐλθῇ καὶ 'στὴν Εὐρώπῃ.
 Τότε ὁ κύριος Νορθκῶτ νὰ 'δοῦμε τί θὰ γίνῃ,
 ὁ Σαλεμέλ καὶ ὁ Βισμάρκ κι' ὁ Γλάδστων κι' ὁ Μαντσίνη.
 Νὰ 'δοῦμε ὁ καθεὶς γιὰ ποῦ τὸ φύσημα θὰ πάρῃ,
 ὅσο γιὰ μὲ φαντάσθῃτε, μὲ λένε....

Τρεμουλζάρη.